

[Finansministeren.]

forskudsansættelserne for en række personer på grundlag af en ny lovgivning har jeg gjort det, som hr. Grünbaum også fremhævede, at jeg har givet et tilsagn om at ville overveje reglerne, således at der fra og med indkomståret 1971 ikke indeholdes kildeskat i rejsegodtgørelse. For indkomståret 1970 vil det, som der står i tillægsbetænkningen, være muligt for de skatteydere, der ikke har fået fradrag for merudgifter til rejser m. v., at få skattekortet rettet ved henvendelse til ligningsmyndigheden.

Hr. Ømann spurgte mig om vores forhandling med LO, og jeg kan sige, at under henvisning til dette tilsagn i betænkningen ville LO nu udsende en meddelelse til tillidsmændene om, at man kunne få det rettet ved henvendelse til ligningsmyndigheden, og vi aftalte, at dette cirkulære skulle aftales nærmere med skattedepartementet, for at man kunne være sikker på, at indholdet af det blev korrekt.

Der er altså ikke tale om nogen ond vilje fra min side, og alle, der mener, de har fået for få rejsedage godskrevet for 1970, kan altså henvende sig til ligningsmyndigheden og få dette ændret, så de fremover får et større fradrag for deres rejsedage.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 131 stemmer; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om afgift af arv og gave.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 39) findes i tidenden sp. 2206, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 267).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 125 stemmer mod 11.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af landsskatteretsloven.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 40) findes i tidenden sp. 2206, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 267).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 125 stemmer; 10 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udskydelse af revisionen af lov om bekæmpelse af kønssygdomme.

(Lovforslaget (nr. 68) findes i tillæg A. sp. 1259, fremsættelsen i tidenden sp. 1682).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Sv. E. Andersen: Det foreliggende lovforslag om, at revisionen af lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme udskydes til folketingsåret 1971-72, kan vi fra den socialdemokratiske gruppe gå ind for.

Denne lov, der mange gange har været til revision i det høje ting, bl. a. i 1949, 1951-52 . . . .

Formanden: Heroppe kan vi altså intet høre undtagen støj fra salen.

Sv. E. Andersen: Denne lov, der mange gange har været til revision i det høje ting, bl. a. i 1949, 1951-52, 1954, 1956-57, 1959 og 1960 samt sidst i 1964-65, har trods disse mange revisioner kun fået få virkelige rettelser. Loven, der må siges at have haft sin betydning, trænger dog ganske afgjort til en revision, således at loven får et mere nutidigt sigte.

De nye amtskommuner samt Frederiksberg og Københavns kommuner skal fra den 1. april 1970 betale denne lovs effektivering. Tidligere var det således, at amtskommuner samt Københavns og Frederiksberg kommuner fik en 100 pct.s refusion fra staten. Det må derfor siges, at det må være rigtigt, at disse amter og kommuner får lov til at give oplysninger, før denne lov revideres af folketinget.

Ligeledes kan vi gå ind for, at der tages et stort hensyn til det arbejde, som Dansk Dermatologisk Selskabs arbejdsudvalg kan forelægge inden længe. Dette arbejde skulle være af ret vidtgående karakter ifølge sundhedsstyrelsen, så også hertil må der tages et vidt hensyn.

Ud fra disse betragtninger kan den socialdemokratiske gruppe gå ind for en udskydelse af lovens revision til folketingsåret 1971-72, men vi forventer, at indenrigsministeren, så snart der er mulighed herfor, i folketingssamlingen 1971-72 bringer loven til revision.

Lad mig samtidig komme med nogle betragtninger, som jeg håber indenrigsministeren vil modtage i den positive ånd, hvori de er fremført. Når vi ser på de senere års alvorlige stigninger i kønssygdommen gonorrhé her i landet, må der efter socialdemokratiets mening være anledning til her ved udsættelsen af revisionen af denne lov at fremføre forskellige ting, som bør tages med i de overvejelser, som indenrigsministeren må formodes at ville foretage inden udarbejdelsen af lovforslaget.

Jeg har i det statistiske materiale, der foreligger, samt ved samtaler med læger og politi fået en overbevisning om, at vi må gøre en større indsats for at nedbringe disse alvorlige stigninger af kønssygdomme. Ser man på antallet af f. eks. gonorrétilfælde i årene 1966-67, det er de seneste årsopgørelser, jeg har kunnet finde frem til, så var der

i 1966 7.162 nye tilfælde og i 1967 8.240 nye tilfælde; altså en stigning på et enkelt år på 1.078. Disse tilfælde fordeler sig på følgende aldersgrupper: i 1967 var der 1 person under 1 år, 66 i aldersgruppen fra 1 til 15 år, 1.710 personer fra 16 til 19 år, og de resterende 6.400 var over 20 år; altså umådelig mange unge efter min mening.

Går man derefter over til en by som København, vil man se, at der i årets første 11 måneder af årene 1968 og 1969 var 4.564 nye tilfælde af gonorrhé i 1968, mens tallet i 1969 var steget til 5.774 tilfælde; altså en alvorlig stigning på 1.210 nye tilfælde alene i en by som København. I 1968 var der 714 personer under 20 år, og i 1969 var tallet steget til 927 personer under 20 år for de første 10 måneder; altså igen en alvorlig stigning inden for de unges rækker.

Går man herefter op til et af landets nordjyske områder, vil man få at vide, at der i 1968 for hele året var 445 nye tilfælde og i 1969 i de første 10 måneder 428. I disse tal fra Nordjylland gemmer der sig følgende aldersgrupper: 7 personer i alderen fra 13 til 15 år, 144 i alderen fra 16 til 19 år, 291 i alderen fra 20 til 45 år og 3 i alderen over 45 år. I 1969 var aldersfordelingen: 5 personer i alderen fra 13 til 15 år, 111 personer i alderen fra 16 til 19 år og 268 i alderen fra 20 til 45 år. Her vil jeg gerne have lov til at tilføje, at adskillige af disse 268 var i alderen fra 20 til 25 år. Altså utroligt mange unge og med en alvorlig tendens til stigning inden for disse ungdomsgrupper.

Lad mig samtidig skynde mig at sige, at hvad angår kønssygdommen syfilis, ser det gudskelov ud til, at der for hele landet er en tendens i nedadgående retning.

Disse alvorlige stigninger i tilfælde af gonorrhé får mig til at spørge den højtærede indenrigsminister, om der ikke ville være en mulighed for at gøre en alvorlig indsats angående et oplysningsarbejde på dette område. Jeg tænker her først og fremmest på den skolesøgende ungdom, men så sandelig også på alle andre grupper af medborgere. Kunne indenrigsministeren ikke foranledige en samtale med undervisningsministeren, således at den seksualundervisning, der gives i skolerne, også omtaler faren ved smitte med kønssygdom? Det er jo ikke længere nogen hemmelighed, at f. eks.

[Sv. E. Andersen.]

gonorrhéabakterier meget ofte har vist stor modstandsdygtighed over for både penicillin og andre antibiotika, og det vil igen sige, at sådan smittede personer ikke alene udsætter sig for lange tabsgivende sygdomsperioder, men også kan blive ramt af det resten af deres liv med deraf følgende store udgifter for den enkelte og for hele samfundet. Jeg opfordrer den højtærede indenrigsminister til at drøfte disse problemer med undervisningsministeren.

Fra mit tidligere arbejde som medlem af en skolekommission må det også være på sin plads at sige, at uddannelsen af vore unge og nye lærere langtfra gør dem egnet til undervisning i seksuallære og langt mindre i den forbindelse til at tale om faren ved smitte med kønssygdomme. En bekræftelse herpå kan indenrigsministeren læse i den undersøgelse, det høje ting foranledigede i 1965. Denne undersøgelse vil kunne bekræfte mine synspunkter fuldt ud, og jeg vil heller ikke undlade at bemærke, at den nuværende socialminister som ordfører for sit parti ved lovens revision den 29. januar 1965 udtalte sig på linje med de af mig her fremførte synspunkter. Jeg håber derfor, at de tre højtærede ministre, inden loven skal revideres, vil tale alvorligt sammen om dette alvorlige problem.

Endvidere håber jeg på, at indenrigsministeren vil se på spørgsmålet om vore seksualvejledningsklinikker, at vi må få flere af disse i de store byer, således at man her på en grundig og retledende måde kan vise de lidt ældre, hvorledes man undgår at blive smittet af disse sygdomme. Vi håber, at disse seksualvejledningsklinikker må få gratis rådgivning. Det er nemlig min tro, at også andre end vore unge medborgere har brug for en sådan vejledning.

Jeg håber altså, at indenrigsministeren så hurtigt som muligt i 1971-72 får gennemført lovens revision, samt at folketinget til den tid ved et tilbundsgående udvalgsarbejde kan fremlægge et forslag, der skuer fremad. Kan den højtærede minister give mig og min gruppe det indtryk, at disse betragtninger må komme til overvejelse, når loven skal frem i folketingsåret 1971-72, kan den socialdemokratiske gruppe gå ind for en udskydelse af revisionen af denne lov.

Langkilde: Den konservative folketingsgruppe kan tiltræde ministerens forslag om udskydelse af revisionen af loven om bekæmpelse af kønssygdomme til folketingsåret 1971-72. De to begrundelser, der er givet, dels den uafsluttede behandling i et udvalg under Dermatologisk Selskab, dels hensynet til problemet omkring udgifterne, efter at den nye byrdefordelingsordning fra den 1. april 1970 har ophævet den hidtidige refusionsordning, er efter vor opfattelse fuldt tilstrækkelig begrundelse til at udskyde lovens revision.

Jeg må tilføje, at vi har den opfattelse, at loven for så vidt meget hårdt tiltrænger en revision. Den er jo i høj grad præget af de forhold, der fandtes under den sidste store krig. Man skærpede på en lang række områder mulighederne for indgreb over for smittebærere, og man må vist erkende i dag — uanset de tal, som blev nævnt af den ærede ordfører for socialdemokratiet — at de meget drastiske midler, man råder over inden for denne lovgivning, næppe helt er i overensstemmelse med, hvad man finder passende i dag.

Man kan også sige, at det er ejendommeligt, at vi har så drastiske midler over for en typisk sygdom, som vel ikke tages så alvorligt, som det var tilfældet under krigen, medens vi f. eks. er helt uden tvangsmidler over for den smitsomme leverbetændelse, som jo vurderes meget alvorligt i dag, selv om den selvfølgelig ikke har den udbredelse, som kønssygdommene har haft og har.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget på min gruppes vegne, og jeg skal udtale, at der formentlig ikke er nogen grund til at behandle lovforslaget i et udvalg.

Anna Sejerøe-Olsen: Den nugældende lov om bekæmpelse af kønssygdomme er fra 1947. En revision af loven er gentagne gange i de forløbne år blevet udskudt med forskellige begrundelser. Når det i år bliver foreslået at vente med en revision til folketingsåret 1971-72, er det, dels fordi et arbejdsudvalg er i gang med at udforme forslag til en ny lov, dels fordi den ændrede byrde- og opgavefordeling også får følger for administrationen af denne lov.

I bemærkningerne til lovforslaget står

[Anna Sejerøe-Olsen.]

der, at der ved revisionen i 1971 må tages hensyn til kommunernes erfaringer med hensyn til, hvordan man mest hensigtsmæssigt kan lægge bekæmpelsen af kønssygdomme til rette under den nye byrde- og opgavefordeling. Ja, der bliver visselig mange arbejdsfelter, der skal høstes erfaringer på, og et års erfaring er ganske vist ikke så meget, men selvfølgelig må man tage det med også.

Men det er næsten 5 år siden, denne lov har været til behandling, og der kan derfor nok være grund til at gøre opmærksom på udviklingen siden da, som det allerede er blevet gjort.

Medens der i første halvdel af 1960erne var en foruroligende stigning i antallet af tilfælde af erhvervet syfilis, ser det bedre ud i de senere år. I 1965 var der således 552 tilfælde, og derefter er der indtil nu en jævn nedgang til 224 tilfælde i 1968. Antallet af gonorrétilfælde viser derimod et andet billede. Her har vi en jævn nedgang i første halvdel af 1960erne fra godt 9.000 tilfælde i 1960 til knap 7.000 i 1965, men i 1966 er tallet oppe over de 7.000, i 1967 på 8.240, i 1968 på 10.358, og hvis denne stigning fortsætter, kan vi for 1969 vente over 14.000 tilfælde, et tal, der nærmer sig stærkt 1947s tal.

Lovens bestemmelser om sygdoms anmeldelse og opsporing af smitekilder og dens straffebestemmelser er strenge, og det bør de vel være, men der er dog rimelig grund til at spørge, om der bliver gjort nok for at forebygge udbredelsen af kønssygdomme.

En væsentlig ting må her være at se på den oplysning, der gives om kønssygdomme. Jeg ved meget vel, at der i lovens § 23, stk. 3, står, at indenrigsministeren er bemyndiget til at drage omsorg for, at befolkningen får fornøden oplysning om kønssygdommene og deres bekæmpelse. Nu er det mit indtryk, at denne oplysning navnlig gives i forbindelse med seksualundervisningen i folkeskolen, og desværre får jo kun ca. to tredjedele af vore børn tilbudt en sådan undervisning. Seksualoplysningsudvalget peger i sin betænkning, nr. 484, på det uheldige i, at det ved den nugældende ordning ikke er klart fastslået, hvem der skal tage initiativet til at indføre undervisningen. Det må derfor nu være på tide, at vi tilby-

der alle seksualundervisning gennem en ændring af folkeskoleloven. Undersøgelser, som er offentliggjort også i seksualoplysningsudvalgets betænkning, har vist, at der er grupper af unge, som er særlig truede med hensyn til kønssygdomme, og der kunne derfor være grund til at se på, om der kunne gøres en særlig indsats, hvor disse grupper undervises. Det er urimeligt, hvis en ung skal blive smittet eller være med til at udbrede kønssygdomme af mangel på oplysning. Jeg tror ikke på, at man kommer noget til livs ved ikke at oplyse om det, altså heller ikke kønssygdomme.

Med disse bemærkninger har jeg givet udtryk for venstres støtte til det foreliggende lovforslag.

Else-Merete Ross: Da vi i 1965 havde loven om bekæmpelse af kønssygdomme til behandling, fik vi at vide, at man ikke fandt det forsvarligt at lempe lovens regler, fordi der havde været en stigning i antallet af syfilis- og gonorrétilfælde, og fordi bekæmpelsen af gonorré var blevet vanskeligere, da der havde vist sig en forøget resistens af bakterierne over for de sædvanlige behandlingsmidler.

Når det var tilfældet, synes jeg, man har lov til at undre sig over, at ministeriet ikke henvendte sig til Dansk Dermatologisk Selskab og bad det om at fremsætte forslag til en bedre bekæmpelse og eftersporing af disse sygdomme.

Af bemærkningerne til lovforslaget synes det, som om ministeriet, nu da den i loven vedtagne revision skal finde sted, er blevet overrasket af at få at vide, at Dansk Dermatologisk Selskab har nedsat et udvalg med den opgave at fremkomme med forslag til en ændret organisation af sygdommenes bekæmpelse og opsporing og derfor vil udsette revisionen, til dette forslag om ændringer foreligger.

Jeg står lidt uforstående over for dette manglende gensidige samarbejde og denne manglende kommunikation. Man skulle tro, at revisionsforslagene kunne have ligget parat i løbet af den 5-årige revisionsperiode, i hvert fald hvis indenrigsministeriet havde haft en finger med i spillet. Men måske er Dansk Dermatologisk Selskab et helt privat foretagende, om hvis undersøgelser sundhedsstyrelsen bare ved et tilfælde har fået

[Else-Merete Ross.]
 underretning og så har ladet denne underretning gå videre til indenrigsministeriet.

Det havde i det mindste været af interesse for folketinget i bemærkningerne at få oplysninger om, hvorvidt der har været en stigning eller et fald i antallet af kønssygdomme i de forløbne 5 år. Af bemærkningerne kunne man måske få det indtryk, at det i højere grad er kommunalreformen og byrdefordelingen end Dansk Dermatologisk Selskabs ikke færdiggjorte undersøgelser, der er medvirkende til, at lovens revision nu udskydes i hele 2 år, nemlig til folketingsåret 1971-72.

Jeg betvivler ikke, at dette rent organisationsmæssigt kan have sine fordele. Læser man ordførernes indlæg fra 1965 igennem, vil man se, at de alle gik ind for en bedre seksualundervisning som et af midlerne til at bekæmpe kønssygdommene. To tredjedele af udvalgets betænkning drejede sig om den manglende undervisning og oplysning på seminariet og i folkeskolen om kønssygdomme, som udvalget fandt yderst betænkelig.

Indenrigsministeren må undskylde, at interessen i forbindelse med dette lovforslag derfor i høj grad må samle sig om undervisningsministeriet og dets indsats i de forløbne 5 år. Seksualoplysningsudvalget blev for 5 år siden spurgt om, hvordan det stod til med seksualundervisning på seminarier og i folkeskolen, og måtte oplyse, at forholdene var højst utilfredsstillende, især da kun et minimalt antal vordende lærere fik en sådan viden om seksualvejledning, at de var i stand til at benytte deres viden til undervisning ved deres senere arbejde i folkeskolen. De af os, der dengang var med i udvalgsarbejdet, må være tilfreds med, at der, bedre sent end aldrig, forrige år den 29. februar — bemærk skudårsdatoen — udsendes en cirkulæreskrivelse til seminarierne om, at alle studerende skulle have et kursus, der gjorde dem i stand til at undervise i seksualvejledning i folkeskolen, idet dette emne skulle optages som obligatorisk på seminarierne under faget sundhedslære. Tidligere havde kun de studerende på biologilinjen fået undervisning i seksualvejledning.

Er det muligt, at vi enten i dag — ja, det går jeg ud fra det ikke kan blive, når under-

visningsministeren ikke er her, eller så i et udvalg, idet jeg i modsætning til hr. Langkilde mener, at vi skal have dette forslag i udvalg, kunne få at vide, i hvilket omfang og efter hvilke lærebøger seminarieeleverne nu undervises. Hvilken officiel vejledning skal de benytte, når de efter endt uddannelse eller efter tidligere uddannelse skal formidle dette stof til deres elever? Skal det fortsat være efter den i 1961 af undervisningsministeriet udgivne orange vejledning, hvor der på side 6 står, at man vil understrege,

„at opgaven kan indebære et meget alvorligt risikomoment for den lærer, der påtager sig denne undervisning.“?

Seksualoplysningsudvalget afgav sin betænkning om seksualundervisning i folkeskolen i september 1967. Heri foreslås det, at der udarbejdes en ny vejledning vedrørende seksualundervisning i folkeskolen. Nu mangler vi kun 15 dage, til vi skriver 1970, og endnu foreligger der ikke en ny vejledning. Derved er der fortsat sat en bremse på, hvad og hvordan lærere kan, må og tør give oplysning på dette område, herunder indbefattet spørgsmålet om kønssygdomme.

For 5 år siden konstaterede ordførerne, at uvidenhed på dette område var medvirkende til udbredelse af kønssygdomme. Uvidenhed på disse områder er en dyr affære, både for den enkelte person og for samfundet, både hvad kønssygdomme og uønskede svangerskaber angår. Kunne det ikke betale sig at give dem, der skal skrive den nye vejledning, et par måneders fritagelse for andet arbejde, så vejledningen endelig kan se dagens lys? I relation til de udgifter, som den enkeltes uvidenhed kan komme til at volde samfundet, kan udgifterne til nogle få menneskers arbejdsfritagelse i et par måneder vist ikke komme til at spille nogen større rolle.

Jeg er naturligvis glad over, at vi har fået gennemført en ny svangerskabshygienelov og nu er ved at gennemføre en friere abortlovgivning, men det harmer mig, at vi stadig ikke er nået frem til at lægge det fundamentale oplysningsgrundlag gennem en obligatorisk seksualundervisning i folkeskolen. Da det i hvert fald for 5 år siden særlig var blandt de unge, der var sket en stigning i tilfældene af kønssygdomme, skulle det være indlysende, at oplysning af

[Else-Merete Ross.]

unge om disse emner er meget påkrævet i de sidste klasser i skolen, og at det helt naturligt må falde ind under seksualoplysning.

Det radikale venstre er indforstået med indenrigsministerens lovforslag om en ud-sættelse af lovens revision indtil folketings-året 1971-72, men henstiller til undervisningsministeren, at han inden for sit område bidrager mest muligt til, at den uvidenhed, der hersker angående kønssygdomme og deres farlighed, formindskes gennem en moderne tilrettelagt seksualundervisning både i folkeskolen og i ungdomsskolen.

Ove Munch: Jeg kan på min gruppes vegne meddele, at vi kan tilslutte os dette lovforslag om udskydelse af revision af lov om bekæmpelse af kønssygdomme. Vi har ikke haft noget ønske om udvalgsbehandling, men når det ønskes fra anden side, deltager vi naturligvis gerne i udvalgsdrøftelserne.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg takker for den modtagelse, som alle ordførere har givet forslaget, der jo kun drejer sig om udskydelse af lovens revision. Men jeg forstår også de bemærkninger, der er fremkommet fra ordførernes side, og er for så vidt enig i det, man lægger afgørende vægt på, nemlig oplysning om farligheden og forebyggelsen af sygdommene. Jeg kan sige, når man nu ønsker en udvalgsbehandling, at de oplysninger, som udvalget ønsker fra indenrigsministeriet, skal vi fremskaffe, og jeg går ud fra, at hvis man henvender sig til undervisningsministeren, hvis område fru Else-Merete Ross jo i særlig grad beskæftigede sig med, vil man også der kunne få de oplysninger, man måtte ønske.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme.

(Lovforslaget (nr. 73) findes i tillæg A. sp. 1385, fremsættelsen i tidenden sp. 1761).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ove Hansen: Det, der i dette lovforslag er af størst betydning, er, at årsomvurderingen i 1970 skal undlades. Finansministeren begrundet det i sin fremsættelsestale med, at der ikke vil være tid til at få nye skyldkredse, vurderingskredse og vurderingsdistrikter oprettet, efter at den nye kommunale inddeling træder i kraft 1. april 1970, og det må jeg give ministeren medhold i; jeg tror ikke, det teknisk er muligt, og derfor kan vi på dette punkt tiltræde lovforslaget. Jeg beklager, at det er nødvendigt at udskyde årsomvurderingen, men kan godt se, at som landet ligger, er det en nødvendighed. Det giver imidlertid nogle problemer. Dels bliver der et mindre provenutab for både statens og de kommunale myndigheders vedkommende, og hvad angår dem, der bygger hus, som skal vurderes, har man altså ikke noget grundlag at gå ud fra dels med hensyn til værdien af egen bolig, dels med hensyn til formueansættelsen. Men ministeren lover her, at forslag til ændring af ligningsloven vil fremkomme, og vi må naturligvis så vente og se, hvad ligningslovforslaget på dette punkt vil indeholde.

Dernæst vil jeg gerne spørge finansministeren, da vi nu skal foretage ændringer i loven om vurdering af faste ejendomme, om vi ikke bør have et andet udgangspunkt, end vi har nu, hvor en vurdering begynder d. 1. august, om det ikke var rigtigere at begynde tidligere. Jeg kan nævne f. eks. 1. april. 1. august var et godt tidspunkt, dengang kommunerne skulle udarbejde deres budgetter i januar, februar og marts måned, men når de nu skal gøre det i august og september, kender man ikke de nye tal dels fra de almindelige vurderinger, dels fra årsomvurderingerne, og jeg tror, mange kommunalfolk og vurderingsmyndigheder ville være glade for, om vi kunne få ændret tidspunktet her. Jeg beder ministeren overveje dette.